

אפוסדיון ראשון: קריאון והמקהלה

המקהלה	קריאון
מצהירים אמונים למלך ונותנים את תמיכתם, אם כי לא בלב שלם.	<ul style="list-style-type: none"> ▪ מתאר כיצד מתו אטאוקלס ופוליניקס, שנלחמו זה נגד זה ואף הרגו זה את זה בדו קרב. ▪ מתאר את עצמו כמלך נאור, השומע לעצת יועציו ▪ מודיע על הצו שהוציא: לקבור את אטאוקלס בטקס מפואר, כגיבור, ▪ אוסר לקבור את פוליניקס ומצווה להשליך את גופתו לכלבים. ▪ מבקש מן הזקנים סיוע ותמיכה מוסריים
ראש המקהלה חושש מתגובת האלים: "הלא ליבי לחש לי זה מכבר כי יד אלים שוכני מרום הייתה בזאת"	חוקר את השומר: מי קבר את פוליניקס והפר את צו המלך
	<ul style="list-style-type: none"> ▪ מעליב את ראש המקהלה בגלל דבריו - בניגוד להצהרת הפתיחה שלו. ▪ מתלונן כי העם משוחד נגדו ואיננו אוהב אותו. ▪ טוען כי הקבורה נעשתה בעבור בצע כסף. ▪ מאיים על השומרים במוות אם לא ימצאו את מפרי הצו.
<p>דיאלוג זה משמש כדי להציג ולאפיין את קריאון, ואפשר לראות בו חלק מן האקספוזיציה. קריאון מאופיין כמלך עריץ המעמיד פני מלך נאור. כאדם הוא בעל גאווה ובטחון עצמי מופרז (היבריס) ויש לו את כל תכונות הגיבור הטרגי: עקשן, מסרב לשמוע בעצת אחרים, וכועס מאד. הוא חש נרדף ומאשים את הזקנים ואת העם, הפונים נגדו. זקני העם מוצגים כמנהיגים חלשים וחוששים, היודעים כי קריאון טועה אך פוחדים לומר זאת.</p>	